

CONCIO

A D

SYNODUM

A B

ARCHIEPISCOPO,

EPISCOPIS, reliquoque CLERO
Provinciae Cantuariensis celebratam,

HABITA

In Ecclesiâ Cathedrali S. PAULI Londini
Die 2. Decemb. A. D. 1741.

A ZACHARIA PEARCE, S. T. P.
Ecclef. Cathedr. Winton. Decano.

Edita jussu reverendissimi Archiepiscopi.

L O N D I N I:

Typis JOANNIS WATTS. MDCCXLI.

CONCILIUM

AD

STYLIUM

AB

ARCHIEPISCOPO

Provinciae Cantuariensis celebratum,
Huiusmodi reliquorumque

HABITA

In Ecclesia Cathedrali S. Pauli Londini
Die 2. Martii A. D. 1793.

A NACHARIA PEARCE, S. T. B.
Regis Cantuariensis Winton. Decano.

Edidit Jo: H. Moulton, Typographus

L O N D O N I :

Typis Joannis Watts, MDCCLXXII.

ACT. APOST. XX. 28.

Προσέχετε ἑν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν
ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκό-
πος, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τῆς Θεᾶς,

*Attendite igitur animum ad vos ipsos & ad
universum gregem, in quo vos Spiritus ille
sanctus constituit Episcopos, ut ecclesiam
Dei pasceretis.*

PUD Vos, admodum reverendi Patres,
Fratresque reverendi, concionem habi-
turus, quid dignum vestra expectatione
proferrem, quid munere mihi demanda-
to, quid hac tantâ hominum frequentia
saepe multumque mecum cogitavi.

SI ab institutâ hujus Confessûs adventantis ratione
materiam traherem, multa mihi suppeterent dicendi ca-
pita, quæ satis convenirent ideo coeuntibus, ut ipsorum
judicio graves res sacræque permitterentur: Sed, cum
diuturniore magisque proprio munere singuli fungimur,
alii gubernantium, alii in Ecclesiâ Christi ministrantium
personas sustinentes; illa mihi in præsens potius dicenda

esse videntur, quæ non ad Synodale officium, brevioris temporis opus futurum, sed ad id munus nostrum, quod per omnes vitæ partes à nobis exercendum est, sint accommodatissima: Nam, qui in hunc locum, more in Ecclesiâ inveterato, convocati hodie convenimus, sacris olim præpositi non ad unius aut alterius dieculæ operam destinati fuimus; nec (velut Hospites iter facientes) quicquid occurrat, id omne animo minimè curioso aspicere debemus: Sed ii sumus, qui (nè nos non in perpetuum summè obligatos esse censeamus) ad extremum usque vitæ tempus huic nostro studio operam sedulò duros promissimus: à quo conficiendo non modò nullis legibus, nullâ auctoritate refrænâmur, sed ad id plenissimè exequendum volentibus, hortantibus, postulantibus legibus impellimur.

Ex his igitur sancti Pauli verbis, quibus ad Presbyteros Ephesios usus fuerit, de Sacerdotalibus officiis dicturus sum, eaque vitia, his contraria, quæ in mores nostros importata sint, perstricturus.

SIT igitur in tres partes tributa omnis hæc oratio: quarum

I^a VOBIS notabit & designabit, qui qualesque sint ii, de quibus Apostolicus sermo habetur: sunt, *quos Spiritus ille sanctus constituit Episcopos.*

II^a EXHIBEBIT finem, ad quem omne eorum officium dirigendum sit, nempe, *ut ecclesiam Dei pascant.*

III^a VIAM monstrabit, quam, ad finem illum assequendum, sacros doctores ingredi necesse est, scilicet, *attendendo animum ad seipsos & ad universum gregem suum.*

VULGATA hæc (dixerit quis) & nemini inaudita, à nemine non fatis intellecta. Fateor: at sunt quibusvis tem-

temporibus convenientia, hisce apprimè necessaria; cùm ita multi in hoc sacro vitæ cursu labuntur & corruunt, ut prorsus videatur utilius, de rebus tam malè neglectis nunquam esse *silendum*, quàm de tam probè cognitis nunquam *dicendum*.

1° Igitur de iis, quorum Apostolus mentionem facit, qui qualesque sint, dicturus sum: sunt ii, quos *Spiritus ille sanctus in grege Christiano constituit Episcopos*.

QUINAM verò sunt hi *Episcopi*? non alii videntur fuisse, quàm *Presbyteri*: commate enim septimo & decimo hujus capitis dicitur sanctus Paulus, Mileti cùm esset, *ad se accersivisse Presbyteros ecclesiæ Epheſi*, eosque hoc longiore sermone allocutus fuisse. Quos igitur hic appellavit *Episcopos*, eosdem sacer Historicus Lucas nomine *Presbyterorum* notavit.

HABEMUS etiam ipsius sancti Pauli de hâc re judicium; qui, cùm in Epistolæ ad Titum cap. 1° com. 5° dixisset *se ideo illum in Cretâ reliquisse, ut per urbes Presbyteros constitueret*; monuissetque eum, quales isti & quàm bene morati debuerint esse, addidit, de eodem hominum genere locutus, *Oportet enim Episcopum omni culpâ carere*.

SED & alio utar in eâdem causâ testimonio, ut planè inter omnes constet, hanc loquendi formulam non solum sanctum Paulum, sed alios etiam Apostolos solitos usurpare: Cum enim sanctus Petrus *ad advenas dispersionis* scriberet, hortareturque *Presbyteros, qui inter eos* 1 Pet. v. 1, *essent, ut gregem Dei pascere*, subjunxit hæc verba, *ἐπισκοπῶντες μὴ ἀναλασῶς, ἀλλ' ἐκασίως, episcopantes* (vel, *inspectioni operam dantes*) *non ex necessitate, sed ex voluntate*. Ex quo facilè apparet, hunc etiam Apostolum illos *Presbyteros Episcoporum* loco habuisse,

habuisse, quibus ἐπισκοπῆν Christiani gregis commendareret.

NIHILNE igitur sacræ literæ de isto superiore in Ecclesiâ Ordine, quem omne deinceps seculum nominavit *Episcopalem*? nihilne de designatione eorum, quibus cura committi soleat non gregis solum, sed & gregem instruentium *Presbyterorum*? Mihi quidem longè videtur secus; quamvis enim ea, quæ superius dixi, vera esse videantur, in istis tamen non agnosco omnia. Quid enim? puta ampliorem Præfulum gradum, in novo Fœdere, sub *Episcoporum* nomine reperiri non posse: At si res ipsa ibi reperta sit, si Ordo inde innoteat, quæstioni satis est. Ut ex ipso vocabulo *Episcopi* hoc probetur, non postulandum est: levis est enim ingenii, de verbis laborare; improbi, de tantillis concertantem in Ecclesiâ lites movere.

ILLUD & melius & veriùs dicitur, sanctum Paulum scriptis ad Titum mandasse (quod & suprâ notavi) *se ideo illum in Cretâ reliquisse, ut per urbes Presbyteros constitueret.*

SIMILITER idem Apostolus in primâ epistolâ ad Timotheum monuit dilectum discipulum suum, ut *ne cui propter manus imponeret.* Plures fuisse tunc temporis Presbyteros Ephesi satis patet: cur igitur soli Timotheo hoc imperat sanctus Paulus, si non illum ad alium & altiore dignitatis gradum evexisset, quàm cæteris Presbyteris concederetur?

HUIC etiam (quod idem ferè & Tito) potestatem tributam esse legimus, ab Ecclesiæ communione malos excludendi¹, in *Presbyterorum* mores inspiciendi,² de iis etiam accusatis judicandi, curandi³ denique ut suis singulis iis, pro eo ac meruerint, victus assignaretur. Quæ omnia jura si quis teneat, quid huic abesse poterit de hodiernâ Episcoporum in suos Sacerdotes auctoritate?

N E C

Tit. iii. 10.

¹ 1 Tim. iii.

2. &c.

² 1 Tim. v.

19.

³ 1 Tim. v.

17.

Nec mihi quidem leve Argumentum videtur, quòd in solis illis Epistolis, quas ad Timotheum & Titum sanctus Paulus scripserit, consultò præcepit, quales diligendi essent Presbyteri, quique mores ab iis exigendi. In omnibus Ecclesiis hæc præcepta perindè ac in Ephesiis aut Cretensibus fuere necessaria: at ideo ea his Viris tradita fuisse credamus, quia tanto cum imperio in cæteros Presbyteros essent, ut possent satis curare, nè illa, quæ ad Ecclesiæ disciplinam spectarent, negligerentur.

INCORRUPTIS igitur judiciis nostris utamur, fateamurque Timotheum & Titum illo gradu (quem *Episcopalem* hodie dicere consuevimus) ab Apostolo Paulo, aliosque item ab aliis Apostolis, honestatos fuisse; atque ad eam similitudinem in cæteras provincias, die procedente, Præsulum ordinem rite introductum esse: qui ab apostolicis fere temporibus *Episcoporum* nomen sibi proprium habuerunt; cùm paulò ante, nondum satis ordinatâ republicâ Christianâ, id nomen etiam *Presbyteris* universis fuerit impositum.

SEd tempus aliò me vocat, ut

II° DE fine dicam (id, quod in secundo loco mihi proposueram), ad quem omne Christiani sacerdotis officium dirigendum sit, nempe, ut *Ecclesiam Dei pascat*.

Hoc fit, si greges nostri omnibus Christianæ religionis dogmatibus satis instructi sint; si ea præsertim, quæ maximè utilia fuerint, non iis solum tradantur, sed etiam inculcentur; si denique laboremus, ut ita vitæ & moribus constituti sint, ut nihil in illis Christianum nomen profitentibus dedeceat.

I. NOSTRUM est igitur imprimis videre, ut nullo Christianæ Fidei dogmate non satis instructi sint ii, quibus docendis præpositi sumus.

FATEOR

FATEOR Apostolos quandam quasi partitionem doctrinarum aliquando fecisse: Hinc locuti de *fundamentis & exædificatione*, de *principiis & perfectione*, de *lacte* infantibus Christianis, & de *solido cibo* robustioribus à se parato.

NEQUE hæc dogmatum distinctio suum proprium locum in illis temporibus non habuit: primi enim Christiani ab erroribus aut Judæorum aut Gentilium nuperimè abducti fuerunt; multa igitur illis dedocenda, multæ superstitionis stirpes elidendæ, quibus mos diuturnus consuetudineque vim maximam dederant. Vix etiam erat, ut horum animi, non respuerent, tanquam vascula oris angusti, id omne quod nimiam copiam infunderetur; cum iidem, dogmatibus Christianæ Fidei, aliis alia, difficilibus faciliora sequentibus, & quasi paullatim instillatis, justam scientiam tandem possent repleri.

NOBIS verò non item licet, cum alio prorsus hominum genere rem habentibus: Qui nos audiunt, à primâ usque pueritiâ se totos Christo tradiderunt, animoque non repugnante, quicquid sacris literis mandatum est, id omne sibi credendum esse arbitrati sunt: His igitur alia docendi ratio convenit: His *omne consilium Dei declarandum est*, quod sanctus Paulus testatur se Presbyteris Ephesiis, perfectioribus viris, fecisse.

VIDEAMUS ergo, utrum satis sit officio nostro de benevolentiam, de justitiam, de temperantiam, de grati animi virtute, cæterisque ita dicere, ut hæc sola nobis concionantibus subjecta videatur materies. His rebus semper immorari quorundam mos est, qui non tam ex divinis Libris, quam ex Philosophis aut Græcis aut Latinis aquas hauriunt; qui suas conciones eâ oratione iisque argumentis instruunt, ut credas te non alium quam Chrysippum quendam aut Panætium audire.

CHRISTIANI

CHRISTIANI est interpretis hæc minimè negligere, quibus omnibus religio valdè innititur. Sed & ea, quæ ad fidem spectant, sæpius in aures infundenda, seu potius in animis audientium imprimenda sunt; immortalem vitam ab Evangelio illuminatam esse; hanc à benevolentia divini numinis profectam esse; justos nos habitos esse fide in Christo bonorum operum effectrice; Christum irato Deo pro nobis suo sanguine satisfecisse; hanc victimam omnibus omnium gentium prodesse posse; Gratiamque cœlestem, Christianis promissam, in domicilio fidelium quasi pretiosam supellectilem inesse. His etiam addi debent sanctissima illa mysteria, Deus triunus, verbum caro factum, duarumque in Christo naturarum mirabilis conjunctio.

DE his rebus similibusque, quæ in mediâ Theologiâ positæ sunt, quæ Christianum cultorem ab illo, cui ratio sola vitæ regula est, maxime secernunt, si quem audio concionantem, faciliè agnosco verum Evangelii interpretem: Hic est, quem salutaria dicentem omnes intuentur, cui firmissimis argumentis veritatem stabilienti valdè assentiuntur.

2. INTERIM ne obliviscamur & ea dogmata sæpius tradenda esse, seu potius inculcanda, quæ utiliora esse videantur. De his prudentis est judicare: nam, ut omni terræ non eadem cultura convenit, ita nec omni Ecclesiæ eadem semper sementis facienda est. Sunt qui ad alia vitia procliviores videntur, sunt qui ad alios mentis errores: multum distat, rurine habitent nostri greges, an in hac Urbe tot hominibus tamque occupatis frequentatâ; in illâne etiam hujus Urbis parte, quæ artificiis & quæstibus potissimum inservit, an in illâ quæ in voluptatibus indulgendis plus operæ ponit. Ab his omnibus nihil veritatis est celandum: sed alia aliis, ut sæpius repetantur, potiora sunt habenda.

Quid causæ censetis esse, cur sanctus Paulus tot de justificatione ex Fide, sanctus verò Jacobus tot de eadem ex Operibus oriundâ dixerit? Veritatem rectis oculis & hic & ille intuitus est: sed hoc videtur in utroque eorum fuisse, ut sermonem suum ad eorum utilitatem, quibus præcepta esset traditurus, accommodaret.

Nec quæ ipsis solùm utilia sint, sed quæ temporibus etiam, videndum est. Nobis quidem contigit (ita Deo sapientissimo visum est), ut in ea tempora incidere-mus, cùm à nonnullis Fides Christiana superstitionis loco habita est; cùm quibusdam placet se solâ Naturâ & Ratione duce vitam instituere & posse & debere.

QUI D igitur Nobis faciendum? ut hi tam prava sentientes retrahantur, nobisne quasi extra limites progrediendum est? ut in tam minutos contrâ dicentium animos intret Fides, opusne est, ut ea arctioribus terminis circumscribatur? ut Christiana dogmata iis non displiceant, eâne vultu non suo, sed aliunde assumpto, induenda sunt? Quid enim alios audio divinam Christi naturam ita explicantes, ut eadem ferè in Angelo quovis dici posse videantur? Quid alios concedentes, nihil verum esse posse, quod humano ingenio demonstrari nequeat; omnibus officiis nostris indicandis satis esse Rationem; fieri posse, ut impiorum pœnæ non futuræ sint sempiternæ; eumque qui in vitâ quamvis graviter peccârit, nullâ expiantis ope interpositâ, offensum Deum posse placare?

VALDE mihi videntur errare, qui censeant Infideles hisce modis revocandos esse. Quæ tam prodigè hi largiuntur, largiuntur ingratîs, qui hinc se aliquid proficere credunt, eaque omnia, quæ ipsis data & concessa sunt, quasi bello potita accipiunt; nihilo magis ad ea, quæ argumentis probantur, se attentos docilesque præbentes.

3. RESTAT tertium Sacerdotalis curæ genus, & de omnibus longè difficillimum: Laborandum est enim, ut ii, qui nostræ præceptioni subjiciuntur, ita vitâ moribusque constituti sint, ut nihil in illis Christianum nomen profitentibus dedeceat. Huc spectat omnis doctrina Evangelica: huc omnis illa, quæ *cibus animi* dici mere-
tur, Scientia.

AT ah! quoties in hoc spatio laborantes nihil profici-
mus? quàm in raro hominum genere ponendus est is, qui benè vivendi disciplinam constanter persequatur! Cujus ratio in promptu est: nam ut divinâ scientiâ nostri greges satis perfecti sint, ferè in Nobis positum est; ut nequid in ratione vitæ morumque consuetudine pec-
cent, in ipsis: suis cupiditatibus singuli impelluntur, li-
bero arbitrio fruantes: nec ulla est tanta vel Eloquentia
vel Prudentia, quæ omnes vitiosi Seculi alumnos quasi
frænis possit cohibere.

APOSTOLUM Paulum, nemini in persuadendo infe-
riorem, *deseruit Demas, præsentis seculi* (ut dicitur) a- 2 Tim. iv. 10.
more inductus: sancto Petro in opus Evangelii incum-
bente, ausus est tamen Ananias *Spiritum sanctum men-* Aët. v. 3.
dacio tentare: Magusque ille celebrioris famæ Simon,
etiam audito eodem Apostolo, *nequitie laqueo irretitus* Aët. viii. 23.
esse memoratur. De nobisne igitur nihil, nisi ut omni-
bus omnino persuadeamus, expectandum est? Cuncta
tamen fateor esse tentanda; nec, si quando, vel si ple-
rumque successu careant nostri conatus, eò de numero
nostrorum laborum hic est excerpendus. Sed, ut ad fe-
liciores exitum perducatur, videamus

3º In loco quam viam, ad finem illum assequendum,
Christianos doctores ingredi necesse sit, scilicet, *atten-*
dendo animum ad seipsos & ad universum gregem suum.

MULTIS hoc modis efficiendum est ; tribus potissimum (neque enim omnia percurrere hujus est instituti): Sed hunc finem melius assequetur, qui cavet, ut suo gregi intersit ; Ut in hoc uno munere se collocet ; Ut denique vitæ innocentiam morumque sanctitate se iis exemplum præbeat.

DE his singulis pauca dicturus sum.

I. NON sum nescius quæ pro iis, quibus mos est suo gregi non interesse, dici & possint & soleant : multa esse Beneficia (ut vocantur), quæ nè parcè & duriter se habenti fatis ad victum singula suppeditent ; multas esse Parochias ita raris incolis habitatas, ut binæ (modò finitimæ) Unius curæ non incommodè subjici possint ; hæc additamenta præmia Nobis, ut doctiores evadamus, rectissimè proposita esse ; Leges insuper, exemplumque hominum etiam pietate insignium huic consuetudini favere ; necessitati igitur veniam ita dandam esse, ut non omnibus, qui à suis abesse solent, aut perfidiæ aut negligentiae nota inurenda sit.

NEQUE ego is sum, qui non in rerum asperitatibus aliquid de optimo more decedendum esse putem. Sed videndum est, nè hæc excusatio ibi valeat, ubi rationes suprà allatæ locum non habent. Quæ enim factum est, aut quâ indulgentiâ permissum, ut quis (id quod aliquando videmus) suæ Parochiæ, non illiberalem redditum præbenti, non incolarum copiâ carenti, aut omnino aut maximâ ex parte se subducatur ? Unde hæ quasi *liberæ legationes* illi datæ, ad quem non unius, sed duplicis Beneficii cura delata est ? qui non peregrè est, ut necessariis rebus suis operam det, sed ut melius sibi otiosus consulat, vel Potentium domos ambitiosus frequentet ?

INTERIM

INTERIM cogitet hoc perniciosum hominum genus, se absentes sæpius in causâ esse, cur de suæ Ecclesiæ re-
ditu multum injuriâ diminuatur; se plerumque suarum
ædium, quas non incolunt, vitiis aut nihil omnino aut
parcius subvenire; se nullo bono exemplo suis præire;
se nihil hospitalitate iis reddere, à quibus plurima utenda
acceperint; se denique (perfidiosos dicârne, an oblivio-
sos?) promissis parum stare, quæ ad Sacerdotium electi
sanctissimè ab ipsis fore servanda spem suo quisque Epif-
copo fecerint.

EXCUTE omnia sanctorum Apostolorum præcepta,
quæ ad *Presbyterorum* mores spectant, nihil (fateor) in
illis reperiens, quod huic malo nominatim se opponat:
At ne Parricidis apud antiquiores Romanos lex dicitur
lata fuisse. Idem utrique in causâ fuit: purioribus
enim in illis temporibus nè suspicio quidem nata est,
quemquam posse eò evadere, ut vel hoc vel illo cri-
mine notandus esset.

AT quod priora Secula non viderunt, quod fieri
non suspicati sunt, id (oh! dolendum facinus & eru-
bescendum) in nostros mores jam importatum esse sen-
timus. In *nostros* dico: exterarum enim gentium Ec-
clesiæ puriores hac labe adhuc vacant: Etiam inter Pon-
tificios rarum admodum esse dicitur hoc hominum Pa-
rochialia officia relinquentium genus: ut, si in illis con-
templemini, non quid credant, sed quâ diligentiam greges
curent, censeatis illos jam reformatos, nos adhuc refor-
mandos esse.

2. SIN quis sit, qui gregi suo intersit, idque officii
judicio faciat, huic insuper opus est, ut in sacro suo mu-
nere se totum collocet.

REMINISCATUR se eum esse, cui ad similitudi-
nem Apostolorum & primævorum *Presbyterorum* sui
mores

mores fingendi & dirigendi sint. Huic igitur omnibus iis Voluptatibus renunciandum est, quæ aut ab honestis actionibus sunt alienæ, aut efficiunt ut gravissimo sui muneris operi minùs satisfaciat. Legimus quosdam sui temporis ab Apostolo Paulo notari, *quibus Voluptates, magis cordi essent, quàm Deus.* Hoc idem in eos omnes convenit, qui à Sacris suis officiis faciendis, Voluptatis gratiâ, se abduci facillè patiantur: Malè enim se res habet, si qui id omne tempus vacuum reputant, quod à publicis precibus omisissis, aut minùs solenni modo peractis, aut à cæteris sui muneris partibus neglectis quasi furto quodam subtrahatur.

2 Tim. iii. 4.

CAVENDUM est etiam, nè iis Voluptatibus indulgeamus, innocuis licet, quibus divinæ Legis interpret satis graviter non possit interesse. Nolim nos Venationibus, nolim Equorum cursibus, nolim publicis nervorum vocumque concentibus deditos esse: Nolim nos aut assiduos esse in Tabernis hospites, aut ea loca frequentare, quæ quasi delubra ullius generis Voluptati dedicata sunt. Quòd si quam licitam Voluptatem aliquando sequamur, duo omnino tenenda sunt; unum, ut ejus finis sit animi à cogitationum intentione remissio; alterum, ut ejus fruendæ sit modus, & is quidem paullo, quàm cæteris concedi soleat, adstrictior. Me quidem si qui audire velint, id agant, ut non Voluptatem anquirere aut amplexari, sed in eam casu potius & fortuitò incidisse videantur.

INTERIM sunt, qui, nullis Voluptatis illecebris deliniti, tamen graviter in eo peccant, quòd rebus civilibus gerendis à sanctioribus suis curis non inviti avocantur. Et hoc quidem excusationem aliquando habet: sed rarissimè illud datur, ut eâ satis cum bonorum veniâ uti possint.

Quo-

QUOTIES animo meo obversatur, quantum sit munus nostrum, testantibus sacris Litteris; quo solenni modo singuli, ordinandi Presbyteri, polliciti sumus nos omne mundi studium deposituros, non possum aut eos probare, qui se quàm plurimis alienis negotiis implicari non moleste ferunt; aut eos, qui ad eorum vel exiguam partem non illibenter accedunt. Atque utinam in maximis Parochiis per Leges liceret id omne à Nobis alienum ducere, quod cum animarum salute nè minimâ quidem societate conjungitur. Audiamus sanctum Paulum, cùm Timotheo dixerit, *Neminem* 2 Tim. ii. 4. *militantem negotiis vitæ implicari, ut illi placeat à quo miles delectus est.* Cogitetur etiam quid de curandâ viduarum annonâ duodecim Apostoli fenerint, *Non æquum est, ut nos verbum Dei deferentes mensis* Act. vi. 2. *ministremus.* Hoc in Te magis dictum puta, qui, cùm Tibi Ecclesia aliqua in fidem tradita sit, relictis propriis rebus & potioribus, aut in aliâ Arte Scientiâve quæstûs causâ Te exerces, aut iis negotiis Te maximè occupari vis, quibus divitum potentiumque favor tibi concilietur.

SUNT iidem Nobis, qui & hominum vulgo, animi motus appetitusque: Hos rationi obedientes habere debemus: Nec leve quidem solas res divinas tractantibus auxilium est. Sed, cùm è portu nostro sacro tranquilloque solvimus, in Oceano turbulentissimarum tempestatum jactamur: multa Nobis occurrant necesse est, quæ eam vim habent, ut aut irâ nos exacuant, aut invidiâ torqueant, aut spe cupiditatusque inflamment. Multa Nobis patienda, quæ non satis ex nostrâ sententiâ procedunt; multa agenda, quæ non satis ex aliorum. Hinc offensiones, contentiones, odia, cæteraque, à quibus qui plurimum ab-

abhorret, is sapientissimus & sanctissimus habetur. Ex quo illud intelligitur, quantæ sit prudentiæ à civilibus rebus quàm maximè refugere, nè quæ animi perturbationes in Nobis concitentur, quibus, ut in aliis sedentur, omnis nostra inservit Doctrina.

VOLUPTATIBUS igitur repudiatis, rebus hisce externis amotis, suum Christiano sacerdoti munus relinquitur; magnum quiddam, nec sine summâ animi contentione exequendum: Hujus est enim afflictos consolari, demissos animo erigere, ægrotantes precibus adjuvare, eosdemque sanos factos ad gratias agendas & ad potiore vitam cursum instituendum impellere: Hujus est, ad virtutem omnimodam ardentem cohortari, à vitiis acriter revocare; errantibus viam salutis monstrare, dubiis & ignaris quasi lumen doctrinæ præferre.

Mal. ii. 7.

HIS tot tantisque occupato id temporis, quod super fuerit Parochiæ negotiis, divinæ scientiæ studio ita concedendum est, ut vel otianti animo vel alias res agentis non, nisi rarò, sit locus: Cognoscendi enim sunt omnes Christianæ fidei articuli: animo comprehendendum est, quibus fundamentis quisque nitatur, quo nexu aliis ligetur, quibus argumentis confirmetur. Horum igitur *Scientia, quam* (testante Prophetâ) *labia sacerdotum debent conservare*, è divinis Litteris petenda est; iis tamen minimè neglectis, quæ ad has proximè ætate accedunt. Sed ne cui sit satis, vel optimis cujusvis hodiernæ Ecclesiæ scriptoribus se totum addicere (nè Tillotsonum quidem excipio, solis divinis meâ sententiâ inferiorem), nec doctissimorum judicio stare, cum possit à capite omnia, quæ dicturus est, arcessere.

NON

Non ex ipso fonte dulciores aquæ bibuntur, non ex solis radiis purior ignis enascitur, quàm ex sacrae Scripturæ libris vera Christianæ religionis dogmata eruuntur. His igitur ante omnia cura nostra est impendenda: hos studiosè legamus; sciatque se multùm in verâ sapientiâ profecisse, qui illis divinis Scriptoribus legendis delectatur. At permagni laboris est eos penitus nosse: ideo hoc multi fugiunt: ideo satis habent recentiorum Theologorum scripta excutere, aut quæ imitentur, aut quorum similitudine se suamque sententiam effingant. De non illiteratis, de non Parochiali curâ maximè occupatis hæc, quæ dico, intelligenda esse velim. Aliis fortasse venia est danda, ut iis liceat quædam nescire: at his non item, cætera eruditæ satis, otiosis plusquam satis; qui, si ignari sint sacrae Scripturæ, in suâ Arte rudes non alii videntur, quàm in suo Domicilio peregrini.

3. SED nec in eo totum est. Si velimus *Ecclesiam Dei pascere*, prætereà cavendum est, ut ipsi vitâ & moribus simus sanctissimis. Huc spectant multa, quæ in sacris Literis de Christiani gregis custodibus occurrunt. Ut sint *benè morati* requiritur, ut sint *leni animo*, ut sint *gravitate ornat*, ut denique *omni culpâ prorsus careant*. Ne hoc quidem sacram personam sustinentibus satis est: necesse enim habent, ut ab extraneis præclarum iis detur testimonium. Hæc sunt sancti Pauli præcepta ad Timotheum: quibus addidit, *si quis suæ familiæ imperandi nescius sit, quomodo Ecclesiam Dei curabit?* Quod multò minùs ab illo expectandum videtur, qui sibimet imperare non possit, cuique mores sunt doctrinæ suæ adversarii.

NEC aliud dicat Ratio, quàm sanctorum Apostolorum præcepta: Quid enim visu foedius, quàm cum alio modo vivimus, alio vivendum esse profiteamur? quasi nihil omnino isti Scientiæ tribuendum sit, de quâ tam honorificè ab omnibus & dici & sentiri velimus. Hoc in homine uno è multis turpe, in sapiente flagitiosum, in sacrorum verò Antistite quo nomine satis criminoso notandum? Ut enim si quis, Militem se professus, in decertando timidus imbellisque reperiatur; aut si quis, se Jurisconsultum haberi volens, in jure, etiam cum sua res agatur, hæsitet & rudis appareat, hoc turpius est, quia in eo, quod suæ ipsius artis est, labitur & delinquit: sic Theologus in moribus peccans eo minus probandus est, quod ejus ipsius rationis vitæ, cujus magistrum se esse vult, planè insolens & ignarus videatur.

NE quis verò judicet non omnino necesse esse, ut hæc dicantur; paululum circumspiciat videatque quot vel rusticis vel urbanis Parochiis præpositi sint, quos aliquâ saltem ex parte attingit Seculi labes. Libere dicam quod sentio, tam à calumniandi, quàm ab assentandi vitio abhorrens: Dicam igitur esse etiam in Nostrorum numero, quos Honorum splendor ducit, quos Voluptates ad se alliciunt, qui Vitæ commodis nimis student, in quorum mentibus videmus habitare iram, invidiam, dissidia, odia, aliaque ejus generis vitia nè ante ostium cœlestis animi permittenda.

QUOD dicam de Sanctitatis specie in dictis, in factis, in vultu, etiam in motu statuque corporis præ Nobis ferendâ? in quàm multis frustra quærimus, in quàm paucis videmus illa externa pii purique pectoris indicia, quæ sunt prima Christiani sacerdotis commendatio! O quàm pudet fateri (sed quàm magis pudendum

dendum esset neganti!) quosdam esse, qui inviti & quasi retractantes, aut Suorum auctoritate aut Utilitatis spe inducti, huic nostro sacro Ordini adscribuntur; quosdam etiam, de quibus magna suspicio est, eos in Beneficia invasisse aut pretio aut aliis artibus malis comparata! Hi sunt præcipuè, qui in Ecclesiam mores minimè sacros inducunt: horum è numero sunt ii, qui in libidinum famulatum se tradunt, qui Nobis ita dedecori sunt, ut à nemine nominari soleant, nisi ut in ipsis vitiorum insigne quoddam exemplum prodatur.

FUIT, fuit illud tempus (quod quantum cupio, tantum despero posse revocari), cùm Christiani Pastoris mores optima essent ejus Doctrinæ explicatio; cùm portenti simile videretur, siquis rectam vivendi viam docere aggressus, in vitâ ipse delinqueret; cùm criminis loco positum esset etiam in suspensionem criminis venisse: sed præteriêrunt ista feliciora tempora. Aliud est exortum Seculum, alii mores. Jam (ut de malis taceam) Nos, qui boni Nobis videmur, satis esse officio nostro plerumque ducimus, si non optimo exemplo, modò ne pessimo, vivamus.

INTERIM multa questi de Infidelium numero indies augefcente, cœlum terramque testari solemus, nullum ostendi posse tempus, cùm Christianæ defensionis argumenta aut subtiliùs excogitata, aut planiùs proposita fuerint. Quod verum esse facile agnosco: verum est etiam illud, multa esse in causâ (nec minimè suos cuique corruptos mores), cur hodiernis quibusdam ea Fidei dogmata se non satis probent, quæ quondam certissimis rationibus confirmata esse videbantur. At fatendum opinor, ex nostris etiam moribus

ribus hujus Mali radicem aliquam exoriri; Fideique adversarios ideo difficiliore existere in iis, quæ doce-
mus, credendis, quia nimis attenti sunt ad ea, quæ agi-
mus, spectanda.

QUID enim? malo Sacerdote Christianam causam agente, quodnam argumentum suam vim propriam habet? Nec sacra Evangelia, nec Epistolæ, nec historia Actorum Apostolicorum, nec ad eam consensiens profana, hoc tali patrocinium veritatis suscipiente, probationi satis poterit inservire. Causæ omnium optimæ ipse adversatur, eò minùs creditus, quo minùs sanctus habitus. Si ipsum spectes, è nostrorum numero videtur esse; sin mores, in hostium acie dimicare; tela enim arma contrà ferentibus ministrat, qui non tam suis viribus, quàm nostrâ imbecillitate, non tam suis rationibus, quàm nostris vitiis se hæcenus invictos præstant.

HÆC sunt, quæ in præsens dicenda habui, apertiùs paullo locutus, quàm illi fortasse velint, quos hæc Oratio notârit; sed à Vobis, qui adestis, facilem (uti spero) consecuturus veniam.

2 Tim. iv. 2. SI me nemo est, quem magis pudet, hæc turpia Nobis objici posse, dilui non posse: Si quando sequendum est Apostolicum illud, quod jubet, ut Christianæ veritatis interpretes *instent* & voce contendant tum *opportune*, tum *inopportune*: Si non est, ut quis *opportuniùs* unquam nancisci possit tempus, quàm cui id contigit, ut in magno hominum conventu ea, quæ maximè ipsorum interest, dicturus esset; ea etiam, quæ, quia in nonnullis non rectè fiant, cæteris omnibus vitio ponuntur; orandi atque etiam obsecrandi estis, Auditores, ut ea à Vobis amicè accipiantur, quæ à Me dicta fuerint benevolo animo, quamvis paullo liberiore

liberiore oratione. Quod eò (fateor) libentiùs feci, quia præstò est Vir, à Vobis omnibus maximè colendus, à Me etiam diligendus, qui has sacri muneris virtutes, de quibus jam diu loquor, ab ineunte ætate usque ad hanc provectiorem, tam Vitâ quàm Litteris persecutus est: qui satis Nos docuit, vel iniquissimis temporibus posse, qui nulli unquam officio defuerit, eundem ad summam in Ecclesiâ dignitatem assurgere.

H U J U S igitur exemplo admonitus, ad Vos, venerandi Patres, jam tandem Orationem meam converto: Nec aut vestræ Dignitatis aut meæ Humilitatis videar oblitus, si à Vobis præcipuè quærendum esse dixerim tot tantorumque Malorum remedium. Hoc idem ferè omnes sentiunt, quos tamen non latet, quanti negotii sit, languentem Ecclesiæ disciplinam commovere; quanti laboris, consuetudinem diuturnam in melius vertere. Non ignorant, quot rei à Vobis sint notandi, quorum nonnulli pondus etiam in vitâ habent; quorum nonnullis ut patrocínio sit, laborabit aut nimis callida Juris interpretatio, aut malè concitata amicorum misericordia, aut præpotentium quorundam, quibus deserviunt, favor, aut (illa omnis disciplinæ pestis) earum, quas in civilibus rebus amplexi sunt, partium studia.

VERUMTAMEN vestræ est Prudentiæ his difficultatibus sapienter occurrere; vestræ Fortitudinis, eas animosè superare. Si communi quodam consilio junctisque viribus id opus incipiat; si in illo exequendo nullam personarum rationem habeatis; si constanti firmoque animo in hâc re perseverantes utamini; si ad severitatem consilii comitatem sermonis causarumque significationem adhibeatis; si denique (quæ
horum

horum malorum optima provisio & cautio est) diligenter curetis, ut nequis omnino in sacrum quemvis Ordinem admittatur, de cujus moribus aut constet eos malos esse, aut non planè constet etiam bonos esse; multis quidem videtur non desperandum esse, id omne, quod per Leges licet, Deo adjuvante, bonis omnibus faventibus, à Vobis posse præstari.

Hoc certè postulat Religio, hoc vestrorum officiorum ratio, hoc pænè suorum moribus labefactata Ecclesia Anglicana, ut, quid vestra vel monita vel imperia possint, tentetis: Et, si quicquid mendosum est, omnino tollere nequeatis, sentiant tamen Nocentes, se non suorum Præfulum nimiam indulgentiam, sed corruptorum temporum nimiam licentiam salvos esse.

Vos igitur (nam Vos, dilecti Fratres, iterum alloquor, jam finem dicendi facturus) hortor obtestorque, ut ea, quæ à me exposita sunt, in animis vestris inscribi patiamini. Satis (opinor) explicatum est, qui qualesque simus, quam arduum sacrumque opus à Nobis susceptum, quâ viâ ac ratione sit conficiendum.

IN hoc si sedulò incumbamus, sapienter quidem nomine Christianorum Sacerdotum gloriosi erimus: sin præsentis seculi amore flagrant, nostrumque optimum vitæ statum non optimis moribus ornantes, aut ambitiosi honoribus, aut avari pecuniis, aut cessantes animi corporisque oblectamentis inserviamus, nè a pessimo quovis excogitari potuit pejus consilium.

SUBEUNDA est Nobis apud bonos omnes infamia, apud Infideles etiam irrisio: acres conscientiae morsus & contractiunculæ Nobis habendæ sunt, præsentisque (si veteri disciplinæ suus iterum sit honos) pænæ metuendæ. Quæ omnia si defuerint, at Deum est
cur

cur timeamus omnis ejus, quod tam malo exemplo fiat, memorem futurum. Hunc, exploratum habete, hunc in solenni illo Judicii die quæsiturum, quâ diligentia nostri greges culti, quàm uberes fructus nostri labores habuerint.

O FELICES illos, qui tum poterunt verè affirmare, se *mysterium fidei in conscientia intaminatâ servasse*, se *præclarum certamen decertasse*, se *munere Evangelistæ fideliter functos esse*, sacrique *ministerii sui omnes partes peregrisse*. His tandem audienda est illa omnium lætissima vox, *Euge boni & fideles servi, Vobis datur, ut Domini vestri gaudiorum sitis participes.*

¹ Tim. iii. 9.

² Tim. iv. 7.

² Tim. iv. 5.

² Tim. iv. 5.

Matt. xxv. 23.

QUOD, orandus est Deus, ut Nobis concedat, dilecti filii sui gratia, cui cum Patre & Sancto Spiritu sit Gloria in secula seculorum. *Amen.*

etiam in istis causis, quod tunc male exemplis
est, iniquum dicitur. Iam, expositum habet
hanc in istis illis, quod de quibusdam, quod
hanc in istis illis, quod de quibusdam, quod
hanc in istis illis, quod de quibusdam, quod

O Tunc illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est

Quod, expositum est, tunc in istis illis, quod
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est
tunc, in istis illis, qui tunc potest, tunc est